

Arrest

nr. 111 407 van 8 oktober 2013

in de zaken RvV X / IV, RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X
X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Argentijnse nationaliteit te zijn, en X, die verklaart van Paraguayaanse nationaliteit te zijn, op 7 juni 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 6 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partijEN, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 30 september 2012 het Rijk binnen en dienden op 5 oktober 2012 een asielaanvraag in. Op 8 mei 2013 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mevrouw E. E. L. D. F. (verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Argentijnse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Posadas (Misiones), een stad aan de grens met Paraguay.

In 1990 zou uw vader in Paraguay, waar jullie op dat moment woonden, zijn gedood door drugsbaronnen waarmee hij samenwerkte. Omdat jullie wisten wie de daders van deze moord waren, werden jullie bedreigd en dienden jullie vaak van verblijfplaats te veranderen. In augustus 1995 bent u in Argentinië in het huwelijk getreden met D. L. F. (OV X en CG 12/20324). Vervolgens zouden jullie in 1995 terug naar Paraguay zijn verhuisd. U haalt enkele voorvallen aan waarop u uw vrees steunt. Zo zou men u eenmaal op straat geslagen hebben, zou men enkele keren hebben geprobeerd om bij u in te breken, zouden ze uw man twee keer hebben tegengehouden en een andere keer zou men geprobeerd hebben uw kind te ontvoeren. Dit zou niet gelukt zijn, maar jullie zouden hierop besloten hebben dat het ook in Paraguay niet veilig was voor jullie. Na een verblijf van ongeveer een jaar in Argentinië zouden jullie in het jaar 2006 naar België zijn gekomen, waar u ongeveer anderhalf jaar bij uw zus zou hebben gewoond. In 2007 zou u naar Spanje zijn verhuisd, waar u tot 2012 woonde.

Uw zus C. M. L. (OV X en CG 10/15519) werd op 31.05.2012 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Uzelf kwam in de maand september 2012 vanuit Spanje naar België en verklaarde zich, samen met uw echtgenoot en zet uw zoon F. L. G. E. (OV. X en CG 12/19672), vluchteling op 05.10.2012.

Ook in België bevindt zich uw zus R. L. L., die een twintigtal jaar geleden met een Belg zou zijn gehuwd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een huwelijksakte, een geboorteakte, de paspoorten van u en uw gezinsleden en een brief van uw werkgever voor.

B. Motivering

Dient evenwel te worden opgemerkt dat de status van vluchteling of deze van subsidiaire bescherming u niet kan worden toegekend.

Vooreerst dient te worden gewezen op het feit dat u midden jaren 2000 anderhalf jaar in België verbleef en de voorbije vijf jaar in Spanje woonde zonder er asiel aan te vragen of enige andere procedure tot het verkrijgen van een verblijfsstatus op te starten (DVZ vraag 11, CGVS p.4). Dat u enerzijds beweert een ernstige vrees te koesteren in geval van terugkeer naar uw land van herkomst en anderzijds vele jaren lang op geen enkele manier heeft getracht de bescherming in te roepen van de Belgische of Spaanse autoriteiten roept ernstige vragen op bij de geloofwaardigheid en de ernst van de door u aangehaalde nood aan bescherming.

Verder dienen ook bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ernstige vraagtekens te worden geplaatst. U stelt al sinds het jaar 1990 te vrezen voor represailles vanwege de moordenaars van uw vader, wiens identiteit u zou kennen.

Het is echter zeer opmerkelijk dat u, blijkbaar een kroongetuige in een moordzaak, uiteindelijk nog een vijftiental jaar in de regio kon blijven wonen zonder dat deze machtige bende er in geslaagd zou zijn om u daadwerkelijk schade toe te brengen. Nochtans woonde u na de voorgehouden moord op uw vader nog een aantal jaar in Paraguay, verhuisde u in de periode 1992-1993 terug naar Argentinië en verbleef u nadien tot 2004 zo goed als steeds in Paraguay. Van 2004 tot 2006 woonden jullie terug in Posadas (Misiones) en Santa Fe in Argentinië, respectievelijk uw plaats van herkomst en een plaats hier zestig km van verwijderd. Ook werden uw kinderen L. N. F. (1999) en D. A. F. (2001) in Misiones geboren. Bovendien roept ook het feit dat uw broers nog zeer vaak in Argentinië zijn voor hun werk of er zelfs wonen ernstige vraagtekens op bij de ernst van uw beweerde nood aan bescherming ten aanzien van een machtige drugsbende in dat land (CGVS p.3). Indien u werkelijk op een dermate ernstige manier geviséerd zou worden door beruchte drugsbaronnen omdat u getuige was van een moord die zij pleegden, is het weinig aannemelijk dat u en uw familieleden doorheen al die jaren in deze regio hebben kunnen leven. Alleszins spreken deze vaststellingen de door u aangehaalde vrees tegen. U haalt aan dat uw oom Cesar Lopez bij deze bende betrokken was (CGVS p.7) en dat de bende jullie via hem

jarenlang in het oog heeft gehouden en heeft gecontroleerd (CGVS p.9). Pas vanaf het moment dat u zich zelf omstreeks het jaar 2000 van hem/hen afkeerde, zouden de problemen zijn begonnen (CGVS p.18). Wat er ook van zij, bovenstaande vaststellingen roepen ernstige vraagtekens op bij uw verklaringen omtrent uw nood aan bescherming.

Verder blijkt u nooit een klacht tegen de moordenaars of tegen jullie tegenstanders te hebben ingediend. U verklaart dat u in Paraguay geen klacht kon indienen omdat jullie er illegaal waren (vragenlijst CGVS punt 6 - CGVS p. 6-16). Dit is echter weinig geloofwaardig. U stelt dat u in Paraguay een banketbakkerij bezat en didactisch assistente voor een bedrijf was (vragenlijst CGVS punt 10). Uw man was in Paraguay schoolinspecteur en zat tevens in de verkoop van industriële machines (vragenlijst CGVS punt 10). Uw zoontje G. E. F. L. heeft zelfs de Paraguayaanse nationaliteit. Dat het jullie, gezien deze elementen én gezien jullie jarenlange verblijf in Paraguay, onmogelijk zou zijn geweest om een klacht in te dienen tegen de mensen die jullie vijftien jaar lang zouden hebben moeten vrezen, is totaal niet aannemelijk. Bovendien klemmen uw beweringen met deze van uw man, die wél aanhaalt dat hij klacht is gaan indienen op een gegeven moment. Deze zou echter niets hebben uitgehaald omdat de politieagenten eveneens banden met de drugshandelaars zouden hebben, zo zegt hij (CGVS p.2).

Wat deze bezoeken aan de politie betreft, dient tevens het volgende te worden opgemerkt. Zo beweert u dat u twee keer naar de politie stapte in 2001-2002 nadat uw man werd geslagen. Omdat u een Argentijnse was, wilde men u niet helpen (CGVS p.16). Uw man echter beweert dat hij voor het allereerst zelf problemen kende ergens in het midden van het jaar 2005, toen hij in zijn wagen werd benaderd door twee mensen en werd beschoten (CGVS p.2). Voordien zou hij nooit problemen hebben gekend. Ook deze tegenspraak is zeer merkwaardig.

Ook zegt u dat ze uw man twee keer hebben trachten tegen te houden toen hij in de auto zat (CGVS p.10). Uw man stelt evenwel dat dit slechts één keer gebeurde, met name in 2005. Daarvoor noch nadien zou hij persoonlijk ooit problemen hebben gekend (CGVS p.2).

Ook wat betreft jullie verblijfplaatsen in de jaren onmiddellijk vóór jullie komst naar België zijn jullie verklaringen weinig duidelijk. De ene keer zegt u dat u in 2004 vanuit Paraguay terugkeerde naar Argentinië en u hier woonde tot aan jullie vertrek in 2006 (CGVS p.6). Even later situeert u uw meest recente problemen (u werd op straat geslagen en men probeerde uw pasgeboren kind te ontvoeren) dan weer in het jaar 2005 in Paraguay (CGVS p.10-11-12). Wanneer u er mee geconfronteerd wordt dat u eerder zei dat u al in 2004 terugkeerde naar Argentinië, ontkent u dit en zegt u dat u slechts een korte periode in Posadas (Argentinië) woonde.

Bovenstaande opmerkingen roepen ernstige vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Tevens dient te worden vastgesteld dat jullie stellen dat jullie in de één tot twee jaar die jullie voor jullie vertrek naar Europa nog in Argentinië hebben gewoond, geen problemen hebben gekend (CGVS p.12, CGVS man p.4). Ook dit relateert in ernstige mate de ernst van uw beweerde nood aan bescherming. Bovendien kan in dit verband worden opgemerkt dat niets jullie ervan weerhoudt om zich, in geval van terugkeer naar Argentinië, te vestigen buiten uw geboorteregio teneinde de door u aangehaalde problemen met lokale drugsbaronnen te ontlopen.

Omwille van bovenstaande redenen dient besloten te worden dat u allerminst aannemelijk maakt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming overeenkomstig art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet te lopen.

Het feit dat uw schoonzus de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kreeg, doet geen afbreuk aan voorgaande appreciatie. Elk dossier wordt individueel beoordeeld, rekening houdend met alle specifieke elementen die aangebracht worden door de asielzoeker in kwestie. Uzelf stelt er 'geen idee' van te hebben of uw problemen en de problemen van uw zus enig verband met elkaar houden (CGVS p.6).

De door u voorgelegde documenten hebben betrekking op uw identiteit, uw huwelijk en uw werk in België, wat geen nieuw licht werpt op bovenstaande inschatting van uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De bestreden beslissing voor mijnheer D. L. F. (verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Argentijnse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Santa Fe.

In 1990 zou de vader van uw vrouw E. E. L. D. F. (OV 7.587.729 en CG 12/20324) in Paraguay, waar zij op dat moment woonden, zijn gedood door drugsbaronnen waarmee hij samenwerkte. Omdat uw vrouw en haar gezinsleden wisten wie de daders van deze moord waren, werden zij bedreigd en dienden ze vaak hun verblijfplaats te wijzigen. In augustus 1995 bent u in Argentinië in het huwelijk getreden met uw vrouw. Vervolgens zouden jullie in 1995 naar Paraguay zijn verhuisd. U haalt enkele voorvallen aan waarop u uw vrees steunt. Zo zou men uw vrouw eenmaal op straat geslagen hebben, zou men enkele keren hebben geprobeerd om bij u in te breken, zouden ze u een keer hebben tegengehouden en een andere keer zou men geprobeerd hebben uw kind te ontvoeren. Dit zou niet gelukt zijn, maar jullie zouden hierop besloten hebben dat het ook in Paraguay niet veilig was voor jullie. Na een verblijf van ongeveer een jaar in Argentinië zouden jullie in het jaar 2006 naar België zijn gekomen, waar u ongeveer anderhalf jaar bij uw schoonzus zou hebben gewoond. In 2007 zou u naar Spanje zijn verhuisd, waar u tot 2012 woonde.

Uw schoonzus C. M. L. (OV 6.644.814 en CG 10/15519) werd op 31.05.2012 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Uzelf kwam in de maand september 2012 vanuit Spanje naar België en verklaarde zich vluchteling op 05.10.2012. U was hierbij vergezeld van uw echtgenote en van uw zoon F. L. G. E. (OV 7.587.729 en CG 12/19672).

Ook in België bevindt zich uw schoonzus R. L. L., die een twintigtal jaar geleden met een Belg zou zijn gehuwd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een huwelijksakte, een geboorteakte, de paspoorten van u en uw gezinsleden en een brief van de werkgever van uw vrouw voor.

B. Motivering

Dient evenwel te worden opgemerkt dat de status van vluchteling of deze van subsidiaire bescherming u niet kan worden toegekend. Er wordt vastgesteld dat u zich ter staving van uw asielaanvraag baseert op de problemen die u en uw vrouw kenden tengevolge het conflict met de drugsbaronnen die verantwoordelijk zouden zijn voor de dood van uw schoonvader. Na onderzoek van de asielmotieven dient evenwel te worden vastgesteld dat u een nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. De elementen waarop deze beslissing gebaseerd is, worden opgenomen in de beslissing van uw echtgenote en kunnen hieronder herhaald worden:

[Het onderdeel motivering uit de bestreden beslissing inzake E. E. L. D. F. wordt integraal hernomen en verder wordt besloten:]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.4. De bestreden beslissing voor mijnheer F. L. G. E. (tweede verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent minderjarig en heeft de Paraguayaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 19.07.2005 in San Lorenzo. U diende een asielaanvraag in samen met uw ouders D. L. F. en E. E. L. D. F. (OV 7.587.729 en CG 12/20348+B), beiden van Argentijnse nationaliteit.

Uit het administratief dossier van uw ouders blijkt dat u zich beroept op de problemen die uw moeder en vader zouden hebben gekend als gevolg van de moord op uw grootvader in 1990.

U verklaarde zich vluchteling op 05.10.2012.

Ter staving van uw asielaanvraag legden uw ouders uw paspoort voor.

B. Motivering

Dient te worden vastgesteld dat u zich ter staving van uw asielaanvraag baseert op de problemen die uw vader en moeder kenden tengevolge het conflict met de drugsbaronnen die verantwoordelijk zouden zijn voor de dood van uw grootvader. Na onderzoek van de asielmotieven dient evenwel te worden vastgesteld dat u een nood aan bescherming ten aanzien van deze bende, die actief zou zijn in Argentinië en uw land van herkomst Paraguay, niet aannemelijk heeft gemaakt. De elementen waarop deze beslissing gebaseerd is, worden opgenomen in de beslissing van uw moeder en kunnen hieronder herhaald worden:

[Het onderdeel motivering uit de bestreden beslissing inzake E. E. L. D. F. wordt integraal hernomen en verder wordt besloten:]

Derhalve kan u evenmin de status van vluchteling of deze van subsidiaire bescherming worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen drie verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de drie beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van

het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. In een eerste middel beroepen verzoekers zich op een schending van en artikel 62 Vreemdelingenwet, de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 september 1986 nr. 26933), artikel 8 *juncto* artikel 14 van het Europees Verdrag van de Rechten van de mens en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekers verwijzen tevens naar het evenredigheidsbeginsel. In een tweede middel voeren verzoekers een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de verzoekschriften blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen invoeren. Aangezien verzoekers de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwisten, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3.4. Waar verzoekers verwijzen naar “de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 september 1986, nr. 26933)” laten zij na aan te tonen hoe deze rechtspraak op verzoekers zou toepasselijk zijn. Daar waar verzoekers louter melding maken van de artikelen 8 en 14 EVRM, zonder dit nader uit te werken of te betrekken op hun asielrelaas, wijst de Raad erop dat, met betrekking tot het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, er in onderhavige procedure uitsluitend uitspraak gedaan wordt over de toekenning van vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden geen recht op asiel. Hoe dan ook is een middel of een onderdeel van een middel slechts ontvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden, doch ook wordt uiteengezet op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Verzoekers zetten niet uiteen hoe de bestreden beslissingen artikelen 8 en 14 EVRM zouden schenden en beperken zich louter tot het citeren van deze bepalingen. Deze onderdelen van het middel zijn dan ook in zoverre al ontvankelijk ongegrond.

3.5. Het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratoire opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze, jegens de belangen van het onthaalland, ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratoire bevoegdheid (RvV 13 maart 2009, nr. 24.527). In zoverre al nuttig aangevoerd, is dit middel dan ook ongegrond.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. Indien verzoekers van oktober 2006 tot oktober 2007 verbleven bij L. R. L., die reeds 23 jaar geleden met een Belg gehuwd is, en sindsdien in Europa gebleven zijn, dan is niet realistisch dat verzoekers niet wisten wat hun opties waren, minstens is niet aanvaardbaar dat zij zich dienaangaande niet grondig geïnformeerd hebben. Verzoekers kunnen hun nalaten asiel aan te vragen niet verschonen, zeker niet waar zij verwijzen naar hun precaire financiële toestand aangezien zij beiden werkten in Spanje en waar zij verwijzen naar het herstelde contact met de zus daar zij al eerder een jaar bij haar hadden gebleven. Verzoeker verklaart verder opnieuw naar België te zijn gekomen door de crisis en omdat verzoekster hier familie heeft (vragenlijst verzoeker 3.5, 3.6 en verklaring verzoeker 11, vragenlijst

verzoekster 3.5) en ook uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij omwille van slecht advies, andere verblijfsopties en financiële overwegingen, zes jaar lang in Europa hebben verbleven vooraleer asiel in België aan te vragen (gehoor p. 4). Hieruit kan echter geen dringende nood aan internationale bescherming blijken. Uit hun handelen kan niet blijken dat verzoekers zorg erin bestond bescherming te zoeken.

4.2. Verzoekster en verzoeker bezitten de Argentijnse nationaliteit. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst, enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

4.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006).

4.4. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers hun verklaringen voldoende zijn om hun voorgehouden vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvragen.

4.4.1. Vooreerst kan worden vastgesteld dat verzoekers de nationaliteit hebben van Argentinië, waar ze niet worden vervolgd. Immers, verzoekster verklaarde dat haar vader in Carnacion, Paraguay werd vermoord, waar zij op dat moment, in 1990, woonden (gehoor verzoekster p. 2, p. 5). Verzoekster kende tussen 1990 en 2000 – waarbij zij een korte periode in 1993 en van 1995 tot 1998 in Argentinië doorbracht – geen problemen (gehoor p. 17), zodat de beweerde feiten alleszins niet rechtstreeks gelinkt zijn aan dit overlijden. Verzoekster verklaarde enkel telefonische bedreigingen te hebben ontvangen in Argentinië, waarbij de Argentijnse politie verzoekster gevraagd heeft de bedreigingen op band op te nemen zodat ze bewijzen had (gehoor p. 16). Verzoeker daarentegen bevestigde uitdrukkelijk dat hij noch zijn vrouw ooit naar de politie in Argentinië gegaan waren (gehoor verzoeker p. 3), wat een ernstige tegenstrijdigheid is die niet kan afgedaan worden als een detail of door te verwijzen naar verzoeksters incoherente verklaringen. Indien verder hun oom C. L. werkelijk dermate machtig was en verzoekers bedreigde, dan is evenmin geloofwaardig dat zij diverse malen zouden zijn teruggekeerd en verbleven hebben in Posadas, verzoeksters geboorteplaats en thuisstad. Verzoekers bevestigen daarenboven dat zij het laatste jaar geen problemen meer gehad hebben in Argentinië (gehoor

verzoeker p. 4). Dat verzoekers het land slechts in 2006 ontvluchtten omdat zij niet eerder over de financiële middelen beschikten of omwille van de schoolplicht, verandert hier iets aan. Derhalve kan er geen gegronde noch actuele vervolgingsvrees ten opzichte van Argentinië worden vastgesteld. Voor zover louter telefonische bedreigingen *überhaupt* al zwaarwichtig genoeg zijn om als vluchtelingenrechtelijke vervolging gekwalificeerd te kunnen worden, *quod non*, blijkt bovendien ook dat verzoekers hun verklaringen over een beroep op de nationale autoriteiten tegenstrijdig zijn zodat er geen geloof aan kan worden gehecht. Per loutere hypothese dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn geweest van verzoeksters bezoek aan de Argentijnse politie, wordt tevens vastgesteld dat niet kan gesteld worden dat de Argentijnse autoriteiten onwillig of onkundig waren om verzoekers bescherming te bieden. Het is immers niet omdat er geen onmiddellijke resultaten zijn, dat de onderzoeken niet gevoerd worden. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden, noch is ze resultaat gebonden. De door verzoekers aangebrachte feiten in Argentinië zijn dan ook niet van dien aard om een vluchtelingenrechtelijke vervolging noch het ontbreken van nationale bescherming te kunnen aantonen.

4.4.2. Wat de door verzoekers aangehaalde feiten in Paraguay betreft, kunnen deze enkel in aanmerking genomen worden in zover deze tevens betrekking hebben op een vervolging in Argentinië, *quod non*. Verzoekster haalt enkel problemen aan met haar oom, diens vriend M. en hun criminele bende omdat zij volgens verzoekster betrokken zouden zijn geweest bij de dood van haar vader – wat echter niet geloofwaardig is gezien de vervolging pas in 2000 begon – en verzoekers zouden willen betrekken hebben bij hun criminele activiteiten. Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat hun vervolging *in nexu* staat met één van de vijf criteria vermeld in het Verdrag van Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Verzoekster verklaart verder dat alle incidenten zich in Ascension, Paraguay hebben voorgedaan, met name de slagen aan verzoeker in 2001, 2002 (gehoor verzoekster p. 16, waarvan verzoeker echter tegenstrijdig geen enkele melding maakte, wat opnieuw een ernstige tegenstrijdigheid is die niet kan afgedaan worden als een detail of door te verwijzen naar verzoeksters incoherente verklaringen); het binnendringen van het huis, de beschadiging van de wagens en de telefonische bedreigingen in 2004 en 2005; de slagen aan verzoekster in juni 2005 en de poging tot ontvoering van verzoeksters kind in september 2005 (gehoor verzoekster p. 11-13). Verzoekster weet echter niet door wie ze geslagen werd en heeft enkel vermoedens dat M. betrokken is bij de poging tot ontvoering. Daar waar verzoekster verder ook verklaarde dat ze van 1998 tot begin 1999 werkte voor M. in een boekenwinkel in Santa Rita, Paraguay en dat ze *“nadat ik dochter kreeg [begin 1999] bleven we samen wonen / werken bij die mensen met wie we problemen hadden”* (gehoor verzoekster p. 9) is het niet geloofwaardig dat verzoekers tot in 2005 bij hun belagers in Paraguay zouden blijven wonen zijn (gehoor p. 18), terwijl zich daar de vervolgingsfeiten afspeelden en ze de Argentijnse nationaliteit en herkomst bezitten en aldaar ongestoord konden leven en ook gedaan hebben tussen 1995 en 1998 en vanaf 2005. Dit haalt de waarachtigheid, minstens de ernst van de voorgehouden asielfeiten onderuit. Verzoeker daarentegen stelt enkel één maal benaderd te zijn “midden 2005” toen hij in de wagen zat en waarbij een spiegel werd gebroken en schoten velen, al weet hij niet of dit voor hem was en waarbij hij tevens stelde hierover aangifte te hebben gedaan bij de politie waarbij *“ze hebben gezegd: ga maar naar huis, het wordt nagegaan maar er is geen verklaring afgelegd en er is niets gebeurd”* (gehoor verzoeker p. 2). Voor zover de aangehaalde feiten *überhaupt* al waarachtig zouden zijn, *quod non* inzake de slagen van verzoeker, maken verzoekers geenszins aannemelijk dat deze feiten allemaal gelinkt zouden zijn aan dezelfde bende, noch dat deze andere dan louter criminele feiten zouden betreffen. Daar waar verzoekers beiden verklaren geen aangifte te kunnen doen hebben van de slagen van verzoeker, situeert verzoekster dit in 2001, 2002 en wijt zij dit aan haar beweerde illegaliteit (gehoor verzoekster p. 16) terwijl verzoeker dit plaatst in 2005 en wijt aan het feit dat *“het gaat om politiemensen die betrokken zijn met drugshandel”* (gehoor verzoeker p. 2), wat wel degelijk tegenstrijdigheden zijn. Gezien de terechte vaststellingen van de commissaris-generaal is evenmin aannemelijk dat verzoekers *überhaupt* geen klacht konden neerleggen, te meer verzoekers hun professionele activiteiten. Evenmin maken verzoekers enige melding van een klacht naar aanleiding van de andere incidenten, in het bijzonder de beweerde poging tot ontvoering, wat niet realistisch is. Verder is de bewering *“Dat verzoeker verder twee maal werd tegengehouden in de auto, met name één maal wanneer hij alleen was en werd beschoten en andere maal in aanwezigheid van het ganse gezin, waarbij men kind van verzoeker en zijn echtgenote poogden te ontvoeren”* ongegrond gezien verzoekers verklaring geen problemen meer gehad te hebben na het voorval met de auto midden 2005 (gehoor verzoeker p. 2).

4.4.3. Verzoekers ondernemen in dit verzoekschrift verder geen werkelijke poging om de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen te weerleggen, noch brengen zij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers beperken zich aldus tot het herhalen en dramatiseren van het asielrelaas (*'Dat verzoeker en zijn gezin evenwel gedurende jaren ondergedoken leefden op verschillende adressen, continue op de vlucht voor dreigend gevaar en wachtend op hun doodvonnis'*) en het tegenspreken en ontkennen van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissingen, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en de beginselen van het vluchtelingenrecht, het maken van verwijten naar het CGVS, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laten na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissingen kunnen weerleggen. Verzoekers weerleggen dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissingen overeind.

4.5. Zelfs per hypothese dat er van een actuele vluchtelingenrechtelijke vervolging sprake zou zijn, *quod non*, kunnen verzoekers zich zonder problemen hervestigen in Argentinië. Verzoekster was gedeeltelijk werkzaam in Argentinië (*"ik had mijn eigen banketbakkerij in Paraguay en in Argentinië"*) en werkte als *"didactisch assistente voor een bedrijf dat voor een cultureel centrum (zowel in Argentinië als in Paraguay)"*, vragenlijst verzoekster 10 b). Verzoekster huwde in Argentinië (op 18/8/1995, verklaring verzoekster 16 a, dan wel in 1998, gehoor verzoekster p. 2) en haar twee oudste kinderen werden in Misiones, Argentinië, geboren op 19 januari 1999 en op 16 juni 2001. Verzoekers zijn diverse malen teruggekeerd naar Argentinië, daar waar verzoekster verklaart in 1992 of 1993 (tot 1993) terug gegaan te zijn naar Posadas, tussen 1995 en 1998 in Santa Fe te hebben verbleven en zowel in 2001 als in 2004 eveneens tijdelijk terug gegaan te zijn naar Posadas, wat tevens blijkt uit verzoeksters rechtzetting, waarna zij ongestoord vanaf 2005 in Santa Fe en vanaf 2006 in Buenos Aires verbleven tot hun vertrek uit Argentinië (gehoor p. 5-6).

De vaststelling dat hun zoon F.L.G.E. in 2005 in Paraguay geboren is en de nationaliteit van Paraguay heeft, kan hieraan niets veranderen nu dit minderjarig kind geen eigen asielmotieven heeft en zich louter steunt op deze van zijn ouders die ongeloofwaardig zijn bevonden.

4.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers menen dat de commissaris-generaal zonder meer stelt dat verzoekers niet in aanmerking komen voor het subsidiair beschermingsstatuut, zonder hieromtrent ook maar enige motivering te geven, terwijl verzoekers op geen enkele bescherming van hun autoriteiten kunnen rekenen en derhalve bij terugkeer naar Argentinië een vogel voor de kat zijn.

5.2. De Raad stelt vast dat verzoekers hun bewering berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekers gaan er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a) en b) net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers hun asielrelaas niet geloofwaardig is, kunnen zij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van hun relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van

terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve, in zoverre al noodzakelijk – *quod non*, heeft de zoon F.L.G.E. geen behoefte aan internationale bescherming gezien hij ongemoeid bij zijn ouders kon verblijven in Argentinië en aldus onder de toepassing valt van artikel 48/5, §4.

5.3. In zover verzoekers zich beroepen op artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dienen verzoekers elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in hun land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Voor zover verzoekers zich beroepen op de algehele situatie en stellen dat “*uit uniforme informatie blijkt dat de mensenrechten in Argentinië op grote schaal worden geschonden*”, werken zij dit middel niet verder uit noch voegen zij deze informatie toe zodat zij niet aantonen dat de situatie waarnaar zij verwijzen, zou kunnen vallen onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (RvV 20 juni 2008, nr. 12.887).

5.4. Verzoekers verwijzen naar de toekenning van de subsidiaire bescherming aan verzoeksters zus op 31 mei 2012. Nergens uit het gehoorverslag van verzoeksters zus C. M. L. (zie administratief dossier, gehoor 2 februari 2011, p. 2-3) kan echter blijken dat zij vervolging vreest omwille van de moord op haar vader, wat meteen ook verzoeksters vrees ontkent. Verder haalt verzoeksters zus volledig andere motieven aan dan verzoekster. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.5. Er worden geen gegronde middelen aangehaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / IV, RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK